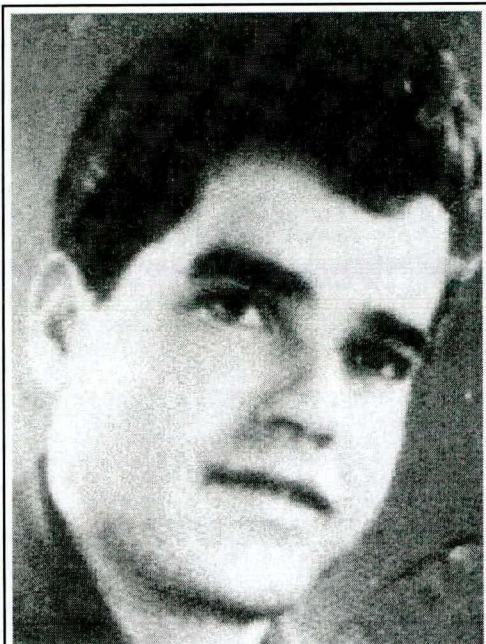

טוראי מימון משה בישי ז"ל

טוראי מימון משה ז"ל
בן 26 בנפלו

בן דז'ריה ואפרים
נולד בתוניסיה

ב-ט"ו בחשוון תש"א, 16/11/1940
התגייס ב-פברואר 1959
התגורר ברמלה
נפל בקרב

ב-כ"ז באייר תשכ"ז, 6/6/1967
במלחמת ששת הימים
שרת בחיל הנדסה, חיל השריון
יחידה: גד' הג"א 923
מקום נפילה: ג'נין
באזור: יהודה ושומרון
נקבר בחדרה

הותיר אשה - שמחה ותינוקת כבת ששה
חדשים - סיגלית

קורות חיים

משה, בן-זקונים להוריו דז'ריה ואפרים, נולד ביום ט"ו במרחשון תש"א (16.11.1940) בעיר חזאב אשר בטוניסיה. אחרי שגמר את לימודיו בבית-ספר יסודי במולדתו עלו הוריו לארץ בשנת 1955. אך הוא נפרד מהם בצרפת ועלה עם "עליית הנוער". בארץ למד שלוש שנים במקוה-ישראל, היה נהג משאית ועבד בטרקטור. בפברואר 1959 גויס לצה"ל ושירת בחיל-השריון. לאחר שחרורו היה יוצא מדי פעם לשירות מילואים ובמסגרת זו היה גם במלחמת ששת הימים, כשנפל בקרב על ג'נין, ביום השני לקרבות, "ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), כאשר חדר פגז לזחל"מ, אשר אותו נהג, בתנועה פלוגתית לחילוץ נפגעים. הניח אשה ותינוקת כבת ששה חדשים. הובא לקבורה בבית-הקברות הצבאי בעפולה ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בית-הקברות בחדרה.

משה מימון

משה נולד בהאג'ב (טוניסיה). לאחר סיימו את בית הספר היסודי בעיר זו עלו הוריו לישראל בשנת 1955 ואילו משה (בושי) נפרד מהם בצרפת ועלה עם עליית הנוער. בארץ למד שלוש שנים במקווה ישראל. מקצועו היה נהג וטרקטוריסט.

בפברואר 1959 התגייס לצה"ל ושירת בחיל השריון. השתתף במלחמת ששת הימים כחייל מילואים וביום כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), היום השני לקרבות, נפל בקרב על ג'נין כאשר פגז חדר לזחל"ם שאותו נהג בתנועה פלוגתית לחילוץ נפגעים.

הניח אשה וילדה, סיגלית, כבת ששה חודשים. הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי בעפולה ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בחדרה.

משה מימון

ל ד מ ו ת ו

אביו נפטר בעוד משה בגיל צעיר ולכן נאלץ לשאת בעול
פרנסת המשפחה. הוא עבד במרץ רב ולא חסך מעצמו כל טירחה
בדאגתו לבית.

משה היה עדין נפש, שקט וחביב על כל מכריו. למרות עול
הפרנסה שהיה רובץ עליו, היה תמיד במצב רוח מרומם והן
בשעות העבודה והן במפגשיו המשפחתיים היה עליז ושמח.

האחיין שלא ישכח:

אחייניתו רינה מימון, בשיר מוקדש למשה, כותבת בין השאר:
המומים ניצבים אנו ליד קברך הרענן/ נאנחים בהסתלקך
מהעולם/ בוכים ומשמיעים השתוממות/ על השם שנחרת/
נעמדים כחולמים ושואלים:/ האם הלכת ולא תשוב?/ לבנו
סדוק מרוב צער/ כאב את לבנו צורב/ בתך סיגלית מחייכת/
ולא תדע המתרחש סביבתה./ נחמתנו האחת, משה/ המרגוע
האחד ללבנו/ כי גבור היית בחייך ובמותך.

משה מימון

הנוף של בקעת ג'נין הוא נוף טיפוסי לשטחים הרריים. כרמי זיתים חצויים במשעולים, משובצים בחלקות שדה וגן. סביב הבקעה מתרוממות גבעות מוריקות ובדרומה מתרוממים הרי שומרון הפוריים והיפים. העיר ג'נין נטועה על מדרונות הגבעות ובתיה, בתי אבן יפים. בקצה העיר פרושים מחנות הפליטים, אלא ששלווה פסטורלית זו הסתירה מתחתיה מערכים מבוצרים של עמדות תותחים נגד טנקים, חפורות ובלתי-חפורות טורי שריון שהיטיבו להסתוות בין עצי הזית, ובין כל אלה- חיילי לגיון או אנשי המשמר הלאומי המגויסים למחצה, האמונים בשימוש בנשק ומיטיבים לצלוף בו.

טורי השריון נעו בדרך המלך ממגידו וגבעת עוז, ובשעה חמש אחר הצהרים בערך על על הדרך המוליכה אל כפר-דן ואל יאמון. שני הכפרים האלה הסתירו בין שיפוליהם מערכי תותחים נגד-טנקים, סוללות תותחי-שדה ארוכי-טווח ובהם סוללת תותחי 155 מ'מ, שפגזיהם גרמו להרס רב בצד הישראלי של הגבול. מול מערכי הגנה אלה נקלעה חטיבת השריון,

משה מימון

שנעה באור יום, חשופה לכל פגיעה. אולם מהירות הפריצה, גודל הכוח והעוצמה ששפעה ממנו המיסו את לב הלוחמים. הם כאילו לקו בשיתוק, ישבו על מערכיהם כמי שכפאו שד ולא ירו אפילו פגז אחד. רק משעבר טור השריון כולו ובאו טורי החרמ"ש, רק אז התאוששו, ישבו אל תותחיהם, טענו פגזים ושילחו אש. אולם התנופה עשתה את שלה. אנשי החרמ"ש הרעננים נכנסו אל טבילת האש שזומנה להם ביעילות ובאומץ ותוך תנועה מהירה, תוך ירי מקלעים, ירדו הרגלים והתסערו על עמדות התותחים ובמקביל הדהירו נהגי הזחלמי"ם את כלי-הרכב וגרסו בזחליליהם את העמדות על יושביהן. מכאן על הכיבש הבא ממערב, מתוך שטח ירדן, לג'נין, נערך הכוח להתקפה מוחצת העתידה להיפתח עם שחר. בשעה שלוש לפנות בוקר, לאחר ששני הכוחות שפרצו ממזרח נערכו, פתח הכוח הראשון, שהגיש מכיוון יאמון וכפר-דן, בהתקפה רבתי על עורפה של ג'נין. אלא שלג'נין היה עורף קשוח. וותיקי מלחמת העצמאות זוכרים את קשי עורפה.

משה מימון

זוכרים איך חדרו אליה, כבשו אותה, אך לא היה מי שיבוא לעזרתם בהדיפת התקפת הנגד והעיר שבה ונפלה לידי הלגיון למרות האבידות הרבות שנפגעו בעת כיבושה. גם הפעם היתה ג'נין מוקפת בשלוש חגורות הגנה. הפמינית היתה מוחזקת על ידי יחידות חי"ר מתוגברות בסוללות תותחי נ"ט. האיזור האמצעי כלל חגורת תותחי נ"ט ששלטה על דרכי הגישה האפשריים לטנקים והכוח הקדמי כלל 30 טנקים אמריקאים חדישים, מסוג פאטון, שנערכו במארב קדמי סביב דרכי הגישה לעיר. משינתן האות להתסער, רעם כוח השריון ושעט מטה כשלועיו יורקים אש לעבר העיר. ולפתע פילחו את האפילה פגזי סוללות התותחים, שהיו חבויים בכרמי הזיתים, מסווים כהלכה ורק לאחר שנפתחה אש זו - יגעו הטנקיסטים, כי לפנייהם מחסום נגד טנקים, שלצערם הרב היה גם מחסום יעיל. האש הירדנית היתה מדויקת ומוחצת. אולם כאן לא היה מקום לשהיות. מרגע שהוחל בהסתערות יש לשטוף את החסימות, ולהפקיע את מעריכהם ולהתנגש עם מערך החי"ר, אלא

משה מימון

שהירדנים לא וויתרו. לא נשברו ועד שלא שעטו הטנקים ממש על עמדות התותחים ועד שלא נהרגו התותחנים כולם - לא פסקה האש. זה היה קרב קשה, קרב איום. השרמנים הישנים של צה"ל דהרו אל האש הירדנית. נפגעו ופגעו ואז, כמו רעם משמים, הגיחו מן האגף הפאטוניים, שאיש לא ידע על קיומם והנחיתו מכה רצינית, פוגענית, שלא רק הפתיעה אלא אף גרמה לאבידות רבות. מיד נתפצל הכוח התוקף, חלקו הוסיף לרתק באש את תותחי הנ"ט וחלקו פנה לתקוף את הפאטוניים במטעים ובכרמים.

בבוקר יום שלישי, בעוד מתלקח הקרב הראשון של כיבוש ג'נין, נעה חטיבת שריון נוספת, שעקפה את ג'נין מצד מזרח ופניה אל תלפית שעל הדרך היורדת מג'נין מזרחה. בראש חטיבה זו נעה הסיירת, שאנשיה מאומנים בחדירה אל עומק מערכי-האויב, שאוזניה כרויות לקלוט כל רחש ולפרשן נכון. אנשים אלה - סומכים איש על רעהו, בוטחים בנשקם וזריזים בהפעלתו - נעו קדימה, כמשושים חיים, ובלשו אחר הנעשה

משה מימון

בשטחי האוייב שעל המורדות המזרחיים של הרי שומרון. על מפותיהם של הסיירים הצטייר מערך הקרב וההתקפה, שהתבסס על תנועת מלקחיים רחבה שקצותיהם מתקדמים בעיר שכם.

בטרם יחצו את הגבול, שמעו הסיירים והשריונאים ארת דברי ההסבר על הגזרה כולה. היה ברור לכולם כי בשטחים הרריים, השולט על הדרכים הוא השולט על האיזור. כל כך היה ברור כי כל פריצה המתבססת על ציר אחד בלבד, פותחת למתגונן אפשרויות הגנה יעילות ועל כן יש לפרוץ על צירים אחדים ובכך לאבטח, הדדית, את הכוחות כולם. ועוד היה ברור, כי הבנה נכונה של פני השטח והתכתיבים הנובעים מכך היא שתתן לתוקף את היכולת לתכנן כראוי את התקפתו.

מבטם החטו, והמנוסה של הסיירים ברשת הדרכים בצפון הגדה המערבית צייר את התמונה הבאה: שתי דרכים נכנסות אל ג'נין מצפון, מתלכדות בה ויוצאות ממנה בדרך אחד היורדת דרומה לכיוון שכם. דרך זו מתפצלת לשתיים. הדרך המערבית

משה מימון

יורדת דרומה, פונה מזרחה ומתאחדת עם דרך היוצאת מטול -
כרם ושתייהן באות של שכם ממערב. דרך נוספת, מקלקיליה,
מגיעה גם היא אל שכם ממערב. הדרך המזרחית היוצאת מג'נין
מתחברת אל הכיש היחיד העולה מעבר-הירדן המזרחי, דרך גשר
אדם (דאמיה) ומגיעה אל שכם ממזרח. אל העיר שכם עצמה,
הלחוצה בין שני מדרונותיהם התלולים של הר גריזים והר-
עיבל, אין גישה אלא דרך הפתח המערבי או הפתח המזרחי.
השילטה על פתחים אלה - הוא השולט על שכם. שליטה על
שכם, ג'נין וירושלים מנתקת את הגדה המערבית מעבר-הירדן.
בבוקר יום שלישי נתהדקה תנועת המלקחיים סביב ירושלים,
רוסקה הגנתה של ג'נין ולא נותר אלא לסגור על שכם
ולהכניעה.

יד לבנים - חדרה

משה מימון
בן ג'ריה ואפרים מימון

16/11/40
06/06/67

ט"ו בחשון תש"א
כ"ז באייר תשכ"ז

נולד ביום
נפל ביום